

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **M. S.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1407172/2018/Hoc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2021, č. j. 10 A 153/2019-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž mu městský soud uložil povinnost vydat rozhodnutí v řízení o přestupku vedeném pod sp. zn. S-MHMP 1407172/2018/Hoc. Městský soud v této věci rozhodoval podruhé, a to poté, co jeho předcházející rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud pro nezákonnost a zavázal jej svým právním názorem.

[2] Městský soud nejprve žalobu rozsudkem ze dne 11. 6. 2020, č. j. 10 A 153/2019-33, zamítl. Stručně řečeno, městský soud shledal, že Petr Kocourek, který podal odpor proti příkazu ze dne 25. 1. 2019, č. j. MHMP 178322/2019/Hoc (dále jen „příkaz“), neměl oprávnění jednat za spolek Ochrana řidičů, o.s. při výkonu funkce jednatele společnosti Pomáháme a chráníme s.r.o. Tuto společnost žalobkyně zmocnila k zastupování v řízení o přestupku. Podle městského soudu Petr Kocourek neprokázal své oprávnění, neboť listiny dokládající toto oprávnění podepsal on sám, a příkaz tak nabyl právní moci. Stěžovatel také nebyl povinen vyzývat žalobkyni, resp. Petra Kocourka, k odstranění vad podání. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020-37. V něm uvedl, že na listinách, které měly dokládat zmocnění Petra Kocourka, byl za spolek Ochrana řidičů, o.s. podepsán J. K. Petr Kocourek tak ani své oprávnění podepsat jím předložené listiny jménem spolku Ochrana řidičů, o.s. prokazovat nemusel.

Naopak existovaly pochybnosti o oprávnění J. K., neboť to nevyplývalo ani z veřejného rejstříku, ani z listin předložených Petrem Kocourkem, ani z dalších okolností. Žalovaný měl tedy vyzvat Petra Kocourka k odstranění vad jeho podání.

[3] V nyní napadeném rozsudku městský soud, vázán názorem kasačního soudu, dospěl k závěru, že žalovaný byl nečinný, pokud v této věci nevydal meritorní rozhodnutí. Ve shodě s kasačním soudem městský soud uvedl, že existovaly pochybnosti o oprávnění J. K. podepsat jménem spolku Ochrana řidičů, o.s. listiny, které dále zmocnily Petra Kocourka. Oprávnění J. K. jednat jako president spolku Ochrana řidičů, o.s., plynulo pouze z listin předložených Petrem Kocourkem. Z listin ani z obchodního rejstříku nebylo zřejmé, zda to byl právě J. K., kdo jménem spolku Ochrana řidičů, o.s., jednal ode dne jeho vzniku, tj. od 17. 7. 2019. J. K. tak figuroval pouze na zápisu z členské schůze ze dne 31. 5. 2019, v němž je uvedeno, že na funkci presidenta rezignoval. Tato listina však byla elektronicky podepsána Petrem Kocourkem. Žalovaný tak měl Petra Kocourka vyzvat k odstranění vad jeho podání, neboť ty mohly být způsobeny jak neznalostí právní úpravy, tak administrativním pochybením. Tvzení stěžovatele, že uvedené společnosti a Petr Kocourek jsou „profesionály“ v zastupování řidičů před správními orgány, není důvodem k tomu, aby je stěžovatel nevyzval k odstranění vad podání.

II. Kasační stížnost

[4] Stěžovatel (formálně) založil svou kasační stížnost na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poté obsáhle rekapituloval celý průběh předchozího řízení a uvedl, že praktiky Petra Kocourka jsou známy jak správním orgánům, tak správním soudům. Často využívá obstrukčních taktik. Stěžovatel nemůže zkoumat obsah listin předložených Petrem Kocourkem, neboť není znalcem obchodního práva, a řídí se obsahem obchodního rejstříku. Dále stěžovatel uvedl, že aktivity Petra Kocourka a výše uvedených společností jsou „podivné“. To, že nebylo prokázáno oprávnění Petra Kocourka jednat za společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., je podle stěžovatele nadále zjevné. Petr Kocourek tak nemohl za žalobkyni podat odpor. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud předložil nynější věc k posouzení rozšířenému senátu, neboť v rozsudku ze dne 10. 3. 2021, č. j. 6 As 292/2020-33, mu bylo ve skutkově obdobné věci vyhověno.

[5] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Poté, co Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost má požadované formální náležitosti, byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a řádně zastoupenou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), přistoupil k posouzení její přípustnosti i s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť městský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[7] Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[8] Jak Nejvyšší správní soud konstatoval dříve ve své rozhodovací praxi (viz např. rozsudek ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2 As 6/2010-163), smyslem a účelem zákazu opakovaného posuzování téže věci je vyloučení situace, kdy by se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj závazný právní názor, a tento názor byl nižším soudem respektován (k tomu srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/2005 Sb. ÚS). Podle výše uvedeného rozsudku č. j. 2 As 6/2010-163 „[s]měřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil.“ Platí, že za situace, kdy kasační soud zruší rozhodnutí krajského soudu a vrátí mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Vysloveným právním názorem je vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Již jednou vysloveným právním závěrem je proto Nejvyšší správní soud vázán a není důvodu, aby se jím zabýval věcně znovu, byť na základě nové kasační stížnosti podané jiným účastníkem řízení.

[9] Stěžovatelovy námitky však nemíří proti napadenému rozsudku městského soudu. Stěžovatel v zásadě opakuje to, co zaznělo již v předcházejících řízeních a jeho podání spíše než kasační stížnost připomíná vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně, v němž toliko znovu shrnuje a vysvětluje průběh správního řízení. Městský soud v napadeném rozsudku rozhodl tak, jak jej Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozhodnutí závázal. Stěžovatel však v kasační stížnosti netvrdil, že se městský soud těmito závěry neřídil, ale brojil proti závěrům samotným. S takovými argumenty však měl kasační soud prostor se vypořádat již v předchozím řízení, a bylo tedy pouze na stěžovateli, zda je přednese, či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 240/2020-38, bod 6). Právní otázka, se kterou stěžovatel polemizuje, tak již byla kasačním soudem rozhodnuta v předcházejícím rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020-37).

IV. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná, a nezbylo mu tak, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu